

[Knud Jespersen.]

over 3 mia kr. større end i 1973. Og hvad angår beskæftigelsen, så skræmmer det os særdeles meget, at arbejdsløshedsprocenten kom op på 5,2 pct. i 1974 mod 2,4 pct. i 1973. Bevares, det er virkeligheden, og hvis man nægter at anerkende den, kommer man jo let igennem tilværelsen sammen med septemberforligets øvrige partnere.

Hvem har så haft glæde af disse omkostnings- og prisdæmpende ydelser? Det har arbejdsgiverne ikke, siger hr. Auken. Nå, har de ikke det? Vi er nok nødsaget til at kigge på et par kendsgerninger mere i 1974. Da man ydede denne dyrtidsportion til arbejdsgiverne, fik De forenede Bryggerier et tilskud på 14 mill. kr., fordi de ikke kunne klare sig, men koncernregnskabet viser, at de tjente 85,6 mill. kr. i 1974-75 mod 44,2 mill. kr. i 1973-74. Superfos fik 9 mill. kr., men i 1974 var de oppe på 57,5 mill. kr. i overskud mod 39 mill. kr. i 1973. Esso — man er jo særlig glad for de benzinselskaber, der ikke bryder sig om at betale skat — fik 3 mill. kr. i tilskud, og deres nettooverskud steg med 102 mill. kr. Shell fik 2 mill. kr., og deres nettooverskud steg til 82,9 mill. kr. fra 34,4 mill. kr. BP fik 2 mill. kr., nettooverskuddet steg fra 9 mill. kr. til 13 mill. kr. i 1974. Så skulle vi måske også tage ØK med, for det, der gavner ØK, gavner jo også septemberforligets partnere, men det er ikke altid, det gavner beskæftigelsen. ØK fik kun 65 mill. kr. i tilskud, og de havde ikke noget særlig stort overskud, men man skal bemærke, at i 1973-74 forøgede de deres egenkapital med 66 mill. kr.

Mon dog ikke man kunne lære at læse indenad og se, hvor det er, disse tilskud går hen. Det kan dokumenteres, at arbejdsløsheden voksede, inflationen steg, priserne steg, arbejdsgivernes profitter steg, og så kommer man med præcis det samme forslag og forklarer: ja men kære venner, de, der påstår, at det her går i arbejdsgivernes lomme, har slet ikke forstået noget af tingene.

Vi kunne måske også kigge videre på de 1.350 mill. kr., man nu skal yde i arbejdsgivertilskud denne gang. For det første tror vi, det vil gå lige nøjagtigt, som vi advarede om i 1974, og som virkeligheden har vist det gik. Hvem skal betale de 1.350 mill. kr., som ØK, Shell, BP og de andre skal have? Det skal arbejderne, arbejderne er dem, der er

mest beskattet, mest kontrolbare og dem, der har den ringeste chance for at unddrage sig beskatning. Hvem betaler boligforliget? Det gør arbejderne. Hvem skal betale de almindelige prisomkostninger, når man kommer med en lempelse i avancerne? Det skal arbejderne. Og så kommer man og erklærer frimodigt, at dette er et skridt i den rigtige retning. Man må nok spørge, om det ikke var rimeligt at kræve dokumentation for bare lidt af det, og jeg skal prøve at tage et enkelt regnestykke, for jeg forstår, at det enkle nok er det, man lettest kan håndtere i disse partier; det fremgår nu ikke af selve lovforslagets opbygning — det skal jeg sige et par ord mere om — for her er jo tale om lovsjaskeri ved siden af.

Hver husholdning betaler i gennemsnit 50 kr. i madmoms hver uge, og i den samme periode skal ØK have 1 mill. kr. af disse arbejdere — man kan aflæse ØKS regnskaber, hvis ikke man vil tro mig; hvert eneste tal her kan dokumenteres — og så kan man forklare, at dette er en prisdæmpende ydelse, for nu er det billigere at sejle med ØK til Bermuda, og hvor de ellers skulle hen, det er selvfølgelig det rene vås. 1.350 mill. kr. — hvad sagde man til vort forslag om, at folkepensionisterne skulle have 10 pct. mere? Jo, så faldt nationen sammen, så stod socialdemokratietts ordfører op og erklærede: det går slet ikke, landet er i store vanskeligheder, og vi kan ikke tage de penge, selv om vi sådan set gerne ville. Men 1.350 mill. kr. til arbejdsgiverne, værsgo, og helst igenem i løbet af 8-10 dage.

For 1.350 mill. kr. kunne vi fjerne hele byggemomsen, det gør man heller ikke, fordi dér er det for kostbart, og så kunne man have sat arbejde i gang. Man kunne gøre meget med de 1.350 mill. kr., om man gav dem til arbejderne, men nu giver man dem til arbejdsgiverne, og ad den vej volder man megen skade. Man kunne jo også for skams skyld prøve at forklare, at dette her er noget, man gør, fordi man er tvunget til det, men at man ikke kan lide det, for hensigten er jo midt i al camoufleret tale at stjæle en dyrtidsportion, ganske fikst, én dyrtidsportion til arbejderne, én til arbejdsgiverne, og arbejderne kommer til at finansiere det hele. Der kan laves mange interessante regnestykker; det skal jeg lade være med at gøre.